

ANA HUANG

KINGS OF SIN
AHNEUS

Suomentanut Elina Koskelin

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
King of Greed

Copyright © 2023. KING OF GREED by Ana Huang
The moral rights of the author have been asserted.
All rights reserved

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Raamatunkohta on vuoden 1992 kirkkoraamatusta

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-48725-8

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

*Oman arvonsa tuntemiselle
ja ansaitsemansa kohtelun vaatimiselle.*

Bisilista

"Million Dollar Man" – Lana Del Rey

"Cold" – Maroon 5 feat. Future

"Same Old Love" – Selena Gomez

"Love Me Harder" – Ariana Grande & The Weeknd

"Unappreciated" – Cherish

"Just Give Me a Reason" – Pink feat. Nate Ruess

"Dancing with a Stranger" – Sam Smith & Normani

"Without You" – Mariah Carey

"Love Don't Cost a Thing" – Jennifer Lopez

"We Belong Together" – Mariah Carey

"Revival" – Selena Gomez

"Two Minds" – Nero

"Lose You to Love Me" – Selena Gomez

"Amor I Love You" – Marisa Monte

LUKU I

Alessandra

Oli ollut aika, jolloin olin rakastanut aviomiestäni. Hänen komeuttaan, hänen kunnianhimoaan, hänen älykyyttään. Luonnonkukkia, jotka hän oli poiminut minulle palatesaan yövuorosta kotiin, ja hellii suukkoja, joita hän oli painanut olaleni, kun en ollut suostunut heräämään kellon soidessa.

Mutta siitä oli pitkä aika, ja nyt, katsellessani miten hän astui ovesta sisään ensimmäistä kertaa viikkoihin, tunsin vain syvää, synkkää kipua paikoissa, joissa rakkaus oli aikoinaan asustanut.

”Tulitpa aikaisin kotiin”, sanoin, vaikka oli melkein keskiyö. ”Miten töissä meni?”

”Hyvin.” Dominic riisui takkinsa, jonka alta paljastui tahraton harmaa puku ja häikäisevän valkoinen kauluspaita. Molemmat olivat mittatilauksena teetettyjä, ja kumpikin oli maksanut nelinumeroisen summan. Ainoastaan parasta Dominic Davenportille, niin kutsutulle Wall Streetin kuninkaalle. ”Työ on työtä.”

Hän painoi huulilleni välinpitämättömän suukon. Tuttu sitruksen ja santelipuun tuoksu hiveli aistejani ja puristi sydäntäni. Hän oli

käyttänyt samaa partavettä aina siitä asti, kun olin antanut hänelle pullollisen lahjaksi ensimmäisellä Brasilian-matkallamme. Olin pitänyt hänen lojaaliuttaan romanttisena, mutta uusi sisäinen kyynikkoni kuiskutti, että hän käytti tuoksua edelleen vain siksi, ettei jaksanut etsiä uuttakaan.

Dominic ei ollut kiinnostunut mistään sellaisesta, mikä ei poikinnut rahaa.

Hän vilkaisi huulipunaa tahrimia viinilaseja ja kiinalaisen aterian rippeitä sohvapöydällä. Taloudenhoitajamme oli lomalla, ja olin juuri ollut siivoamassa, kun Dominic tuli kotiin.

”Oliko sinulla ystäviä kylässä?” hän kysyi. Hän kuulosti hädin tuskin kiinnostuneelta.

”Tytöt vain.” Olin juhlistanut ystävieni kanssa pientä taloudellista virstanpylvästä, jonka olin saavuttanut prässättyjen kukkien yrityksessäni. Olin omistanut firmani lähes kaksi vuotta, mutta en vaivautunut kertomaan saavutuksestani miehelleni. ”Meidän piti mennä ulos syömään, mutta päätimmekin jäädä tänne.”

”Kuulostaa mukavalta.” Dominic oli jo ottanut puhelimensa esiin. Hänellä oli jyrkkä sähköpostit kieltävä ohjesääntö, joten hän tarkisti varmaankin Aasian pörssikursseja.

Kurkkuuni muodostui möykky.

Hän oli edelleen yhtä hengästyttävän komea kuin nähdessäni hänet ensimmäistä kertaa yliopiston kirjastossa. Tummanvaaleat hiukset, laivastonsiniset silmät, veistokselliset kasvot, joilla oli melkein aina miettelias ilme. Hänen kasvoilleen ei helposti kohonnut hymy, mutta pidin siitä. Hänessä ei ollut mitään teennäistä. Jos hän hymyili, hymy oli aito.

Milloin viimeksi jompikumpi meistä oli hymyillyt toiselle samaan tapaan kuin silloin ennen?

Milloin viimeksi hän oli koskettanut minua? Ei seksin vuoksi vaan osoittaakseen kiintymystä.

Möykky kasvoi ja rajoitti hapensaantia. Nielaisin ohittaen sen ja pakotin suupieleni kohoamaan. ”Illallisesta puheen ollen, älä

unohda viikonlopun reissuamme. Meillä on perjantaiksi pöytävarausta Washingtonissa.”

”En unohda.” Hän napautti puhelimensa ruutua.

”Dom.” Ääneni oli nyt tiukempi. ”Se on tärkeää.”

Olin vuosien varrella sietänyt kymmeniä ohi menneitä treffejä, peruttuja matkoja ja rikottuja lupauksia, mutta kymmenvuotishääpäivämme oli ainutkertainen. Sitä ei saanut jättää väliin.

Dominic nosti vihdoinkin katseensa. ”En unohda. Lupaan sen.” Jokin välähti hänen silmissään. ”Jo kymmenen vuotta. Sitä on vaikea uskoa.”

”Niin.” Tekohymyni oli saada poskeni murtumaan. ”Niin on.” Epäroin, mutta lisäsin sitten: ”Onko sinulla nälkä? Voin lämmitellä ruokaa, ja voisit kertoa päivästäsi.”

Hänellä oli paha tapa unohtaa syöminen työskennellessään. Tunsin hänet. Hän ei ollut luultavasti koskenutkaan kuin kahviin lounaan jälkeen. Minulla oli ollut hänen uransa alussa tapana piipahtaa hänen toimistossaan varmistamassa, että hän söi edes jotakin, mutta vierailuni olivat lakanneet, kun Davenport Capital oli lähtenyt nousukiitoon ja hänestä oli tullut liian kiireinen.

”Ei, minun pitää tehdä pari juttua. Nappaan jotain myöhemmin.” Hän oli palannut puhelimensa pariin ja kurtisteli kulmiaan.

”Mutta...” *Luulin, että olit lopettanut työt tältä päivältä. Etkö sinä sen vuoksi tullut kotiin?*

Nielaisin kysymykseni. Turha esittää kysymyksiä, joiden vastauksen tietää jo.

Dominic ei koskaan lopettanut työntekoa. Se oli maailman vaativin rakastajatar.

”Älä jää odottamaan. Viivyn työhuoneessa jonkin aikaa.” Hän hipaisi huulillaan poskeani kulkiessaan ohitseni. ”Hyvää yötä.”

Hän oli jo poissa, kun vastasin. ”Hyvää yötä.”

Sanat kaikuivat palatsimaisessa, tyhjässä olohuoneessamme. Tämä oli ensimmäinen ilta viikkoihin, kun olin ollut hereillä Dominicin palatessa kotiin, ja keskustelumme oli lopahtanut ennen kuin oli kunnolla alkanutkaan.

Räpyttelin hävettävät kyyneleet silmistäni. Mitä siitä, että mieheni tuntui vieraalta? *Minä itse* tunnuin välillä vieraalta ihmiseltä peiliin katsoessani.

Loppujen lopuksi olin naimisissa yhden Wall Streetin rikkaimman miehen kanssa, asuin kauniissa kodissa, jollaisen saadakseen useimmat olisivat valmiita tappamaan, ja omistin pienen mutta kukoistavan yrityksen rakastamallani alalla. Ei minulla ollut syytä itkeä.

Ryhdistäydy.

Vedin syvään henkeä, kohensin ryhtiäni ja noukin tyhjät noutoruokalaatikot pöydältä. Kun olin saanut siivottua, paine silmiäni perukoilla oli kadonnut kuin sitä ei olisi siellä ollutkaan.

LUKU 2

Dominic

Vanhan uskomuksen mukaan sananlasku ”ei kahta ilman kolmatta” päti huonoihin uutisiin, ja ellen olisi halveksinut taikauskoa, olisin voinut uskoa siihen tämän paskapäivän jälkeen.

Ensin naurettava tekninen ongelma nollasi aamulla sähköposti- ja kalenterijärjestelmämme, ja käytimme tuntikaupalla aikaa kaiken uudelleenpäivittämiseen.

Sitten yksi huippuvälittäjistäni otti lopputilin, koska hänellä oli ”burnout” ja hän oli kaiken kukkuraksi ”löytänyt kutsumuksensa” jonain vitun joogaopettajana.

Nyt, tuntia ennen Yhdysvaltojen pörssien sulkeutumista esiin vuosi uutinen, jonka mukaan arvopaperi- ja pörssikomissio oli aloittanut tutkimukset firmassa, joka oli suurelta osin omistuksessamme. Osakkeet olivat vapaassa pudotuksessa, mikä tarkoitti sitä, että asemamme arvo väheni minuutti minuutilta, ja suunnitelmani lähteä töistä ajoissa olivat hajonneet riekaleiksi nopeammin kuin nenäliina pesukoneessa. Suuren finanssialan monialayrityksen toimitusjohtajana

minulla ei ollut sitä ylellisyyttä, että olisin voinut delegoida kriisien-hallinnan jollekulle muulle.

”Kerro.” Reippaat harppaukset kuljettivat minut toimistostani kolmen oven päässä pidettävään henkilökunnan hätäkokoukseen puolessa minuutissa. Lihakseni olivat niin kireällä, että oli ihme, että ne eivät krampanneet. Olin muutamassa minuutissa menettänyt miljoonia, eikä minulla ollut aikaa kierrellä ja kaarrella.

”Huhujen mukaan arvopaperi- ja pörssikomissio iskee lujaa.” Henkilöstöpäällikköni Caroline pysyi helposti tahdissani. ”Uusi puheenjohtaja haluaa luoda näyttävän ensivaikutelman. Mikä sen parempi keino kuin ottaa yhteen maan suurimpiin lukeutuvan pankin kanssa?”

Vittu sentään. Uudet tulokkaat säntäilivät aina ensimmäisenä vuotenaan kuin norsut posliinikaupassa. Olin hyvissä väleissä vanhan puheenjohtajan kanssa, mutta uusi oli piikki lihassani, vaikka oli ollut virassa vasta kolme kuukautta.

Vilkaisin kelloa, kun työnsin johtajiston kokoushuoneen oven auki. Varttia yli kolme. Minun oli määrä lentää Alessandran kanssa kuudelta Washingtoniin. Jos saisin pidettyä kokouksen lyhyenä ja ajaisin suoraan lentokentälle käymättä kotona, kuten olin alun perin suunnitellut, ehtisin vielä.

Hitto vie. Miksi komission puheenjohtajan piti tehdä mullistuksensa juuri häöpäivänäni?

Kävin istumaan pöydän päähän ja kaivoin syyttimen käteeni. Se tapahtui nykyään vaistonvaraisesti, eikä minun tarvinnut edes ajatella asiaa. ”Latokaa luvut.”

Ajatukset pääkaupungista ja tulevista lennoista sulivat aivoistani, kun naksauttelin syytintä päälle ja pois tiimini väitellessä siitä, olisiko meidän parempi hylätä omistuksemme pankista vai yrittää sinnitellä myräkän läpi. Hätätilanteissa ei jäänyt tilaa henkilökohtaisille huolille, ja hopeaesineen luja, lohduttava paino kohdisti ajatukseni käsillä olevaan tehtävään mielessäni tungeksivien salakavalien kuiskausten sijaan.

Ne olivat aina siellä ja täyttivät pääni epäilyksillä. Kuten että olin yhden huonon päätöksen päässä kaiken menettämisestä. Miten olin

nyt ja olin aina ollut vitsailun kohde, sijaislapsi, jonka biologinen äiti oli hylännyt ja joka oli jäänyt kaksi kertaa luokalle kuudennella.

”Ongelmanuori”, kuten opettajani olivat valittaneet.

”Idiootti”, kuten luokkatoverini olivat pilkanneet.

”Laiskuri”, kuten opinto-ohjaajani oli huokaissut.

Äänet kuuluivat voimakkaimmin kriisihetkillä. Johdin multimiljardiyritystä, mutta astelin joka päivä käytävillä romahduksen pelko painolastinani.

Päälle. Pois. Päälle. Pois. Naksautuksieni kiihtyvä tahti heijasti sykkeeni nopeutumista.

”Sir.” Carolinen ääni kaikui korvieni huminan läpi. ”Mikä on arvionne?”

Räpyttelin tietoisuuteni rajamailla lymyävät epätoivotut muistot tiehensä. Huone tarkentui jälleen näkökentässäni ja paljasti tiimini ahdistuneet, odottavat katset.

Joku oli vetäissyt viimeksi kuluneen minuutin aikana esiin Power Point -esityksen, vaikka olin toistuvasti huomauttanut, että vihasin kuvasarjoja. Oikea puoli oli räynnä lohduttavia taulukoita ja numeroita, mutta vasemmalla oli useita pitkiä sanaluetteloita.

Lauseet uiskentelivat edessäni. Ne eivät näyttäneet siltä, miltä niiden olisi pitänyt. Olin varma, että aivoni olivat lisäilleet sanoja ja pyyhkineet toisia pois. Niskani kuumeni ja sydämeni jyskytti niin raivoisasti, että tuntui kuin se olisi yrittänyt riistäytyä rinnastani kumotakseen sanat näytöltä yhdellä huitaisulla.

”Mitä olen sanonut esittelyjen mallista?” Hädin tuskin kuulin ääntäni kakofonialta. Se voimistui voimistumistaan, ja vain kivulias puristusotteeni sytyttimestä esti minua musertumasta. ”Ei. Luetteloita.”

Sylkäisin sanat suustani, ja huoneeseen laskeutui kuolemanhiljaisuus.

”O-olen pahoillani, sir.” Kuvia esittelevä analyytikko kalpeni melkein läpikuultavaksi. ”Assistenttini –”

”En välitä pätäkääkään assistenttiasi.” Käyttäydyin kuin kusipää, mutta minulla ei ollut aikaa murehtia sitä. Ei, kun mahassani myllersi ja migreeni ujuttautui jo ohimoni taakse.

Päälle. Pois. Päälle. Pois.

Käänsin päätäni ja keskityin sen sijaan taulukoihin. Huomion siirtäminen ja sytyttimen naksaukset rauhoittivat minua sen verran, että pystyin taas ajattelemaan selkeästi.

Arvopaperi- ja pörssikomissio. Romahtavat pörssikurssit. Mitä tehdä asemassamme.

En päässyt kokonaan eroon tunteesta, että jonakin päivänä mokaisin vielä niin perusteellisesti, että tuhoaisin kaiken, mitä omistin. Tänään ei kuitenkaan olisi se päivä.

Tiesin, mitä tehdä, ja esittäessäni strategiani asemamme säilyttämiseksi työnsin kaikki muut äänet päästäni. Mukaan lukien sen, joka jankutti, että olin unohtamassa jotakin helvetin tärkeää.

LUKU 3

Alessandra

Hän ei ollut tulossa. Istuin olohuoneessa, iho jääkylmänä, ja katselin minuuttien kulumista. Kello oli yli kahdeksan. Meidän olisi pitänyt lähteä Washingtoniin kaksi tuntia sitten, mutta en ollut nähnyt Dominicia tai kuullut hänestä sen jälkeen kun hän lähti aamulla töihin. Soittoni olivat ohjautuneet vastaajaan, enkä suostunut kyselemään hänen toimistoltaan kuin joku mitätön hyvänpäiväntuttu, joka anoi minuutin verran suuren ja mahtavan Dominic Davenportin aikaa.

Olin hänen vaimonsa, hitto vie. Minun ei pitäisi jahdata häntä tai joutua arvailemaan hänen olinpaikkaansa. Toisaalta ei tarvinnut olla kummoinenkaan nero tajutakseen, mitä hän oli nytkin tekemässä.

Töitä. Aina töitä. Jopa kymmenvuotishääpäivänämme. Jopa sen jälkeen kun olin painottanut hänelle, miten tärkeä tämä matka oli.

Lopultakin minulla oli hyvä syy itkeä, mutta kyyneleitä ei ilmaantunut. Oloni tuntui vain... turralta. Olin osittain odottanutkin, että hän unohtaisi tai yrittäisi siirtää reissua, mutta eikö se juuri ollut tässä surullisinta?

”Rouva Davenport!” Taloudenhoitajamme Camila astui huoneeseen sylissä juuri pestyjä lakanoita. Hän oli palannut lomaltaan edeltävänä iltana ja oli käyttänyt päivän siistimällä kattohuoneistoamme. ”Luulin, että olitte jo lähtenyt.”

”En.” Ääneni kuulosti kummalliselta ja ontolta. ”En usko, että lähdän sittenkään mihinkään tänä viikonloppuna.”

”Miksi...” Hän lopetti lauseensa kesken, kun hänen haukan katseensa havainnoi matkalaukut sohvan vieressä ja sen, miten puristin rystyset valkoisina polviani. Hänen pyöreät, tätimäiset kasvonsa pehmenivät myötätuntoon sekoittuneen säälän ilmeeseen. ”Ahaa. Siinä tapauksessa teen teille illallista. Moqueeca. Suosikkianne.”

Ironista kyllä, samaista kalapataa oli valmistanut myös lapsuuteni taloudenhoitaja, kun eräs poika oli särkenyt sydämeni. En ollut nälkäinen, mutta en jaksanut väittää vastaankaan.

”Kiitos, Camila.”

Kun hän touhusi kohti keittiötä, yritin järjestää päässäni pyöri-vää kaaosta.

Pitäisikö minun perua varaus vai odottaa? Onko hän yksinkertaisesti myöhässä vai eikö hän ole lähdössä reissuun lainkaan? Haluanko edes itse enää lähteä, vaikka hän tahtoisikin?

Dominicin ja minun oli määrä viettää viikonloppu pääkaupungissa, jossa olimme tavanneet ja menneet naimisiin. Olin suunnitellut kaiken – illallisen ravintolassa, jossa kävimme ensimmäisillä trefeillämme, sviitin kodikkaassa, muodikkaassa hotellissa, ei puhelimia eikä työasioita. Sen piti olla *meidän* matkamme, ja kun suhteemme haalistui päivä päivältä, olin toivonut, että se toisi meidät jälleen lähemmäs toisiamme. Saisi meidät rakastumaan kuten silloin elin-ikä sitten.

Mutta tajusin, että se oli mahdotonta, koska kumpikaan meistä ei ollut enää sama ihminen. Dominic ei ollut poika, joka oli saanut satoja paperiviiltoja sormiinsa askarrellessaan origamiversioita suosikkikukistani syntymäpäiväkseni, enkä minä ollut tyttö, joka leijui elämän läpi toiveikkaana ja unelmoiden.

”Minulla ei ole vielä rahaa ostaa sinulle kaikkia kukkia, jotka ansaitset”, hän sanoi. Hän kuulosti niin vakavalta ja muodolliselta, etten voinut olla hymyilemättä hänen äänensävyinsä ja hänen pitelemänsä värikkäiden paperikukkien täyttämän purnukan muodostamalle ristiriidalle. ”Joten tein sen sijaan nämä.”

Hengitys juuttui kurkkuuni. ”Dom...”

Siinä oli varmasti satoja kukkia. En halunnut edes ajatella, kauanko hänellä oli kestänyt väsäätä ne.

”Hyvää syntymäpäivää, amor.” Hänen suunsa painui omalleni pitkään, suloiseen suudelmaan. ”Vielä jonakin päivänä ostan sinulle tuhat oikeaa ruusua. Lupaan sen.”

Hän oli pitänyt sen lupauksen, mutta rikkonut sen jälkeen tuhansia muita.

Vihdoin suolainen kyynel valui poskeani pitkin ja hätkähdytti minut hereille jämähdyksestäni.

Nousin seisomaan. Hengitykseni muuttui koko ajan pinnallisemmaksi, kun kävelin nopeasti lähimpään kylpyhuoneeseen. Camila ja muut henkilökunnan jäsenet olivat liian keskittyneet töihinsä huomatakseen hiljaista luhistumistani, mutta en kestänyt ajatusta siitä, että itkisin yksin olohuoneessa, ympärilläni matkalaukut, jotka eivät olleet menossa mihinkään, ja toivo, joka oli särjetty liian monta kertaa korjaantuakseen enää kunnolla.

Niin, niin typerää.

Mikä oli saanut minut kuvittelemaan, että tämä ilta olisi mitenkään erilainen? Vuosipäivämme varmaankin merkitsi Dominicille yhtä paljon kuin mikä tahansa perjantai-illallinen.

Tylppä kipu terävoityi veitsiksi, kun lukitsin kylpyhuoneen oven takanani. Kuvajaiseni tuijotti takaisin peilistä. Ruskeat hiukset, siniset silmät, ruskettunut iho. Näytin samalta kuin aina, mutta en ollut tunnistaa itseäni. Oli kuin olisin nähnyt muukalaisen, jolla oli minun kasvoni.

Missä oli tyttö, joka oli torpannut äitinsä vaatimukset malliurasta ja vaatimalla vaatinut päästä sen sijaan collegeen? Jolla oli ollut häpeilemättömän iloinen ja estottoman optimistinen elämänsäsenne ja joka

oli kerran jättänyt pojan, koska tämä oli unohtanut hänen syntymäpäivänsä? Se tyttö ei olisi istunut odottamassa miestä. Hänellä oli ollut päämääriä ja unelmia, mutta ne olivat jossakin matkan varrella menettäneet merkityksensä. Hänen aviomiehensä vakava kunnianhimo oli nielaissut ne.

Jos tein Dominicille mieliksi, jos järjestin oikeanlaiset illalliset oikeanlaisten ihmisten seurassa, jos tutustuin oikeanlaisiin ihmisiin, olin hänelle hyödyksi. Olin vuosien ajan auttanut häntä toteuttamaan unelmaansa, mutta en ollut itse elänyt – olin vain toimittanut virkaa.

Alessandra Ferreira oli mennyttä, hänet oli syrjäyttänyt Alessandra Davenport. Vaimo, emäntä, seurapiirihenkilö. Joku, jota määritti vain hänen avioliittonsa kuuluisan Dominic Davenportin kanssa. Kaikki, mitä olin menneen kymmenen vuoden aikana tehnyt, olin tehnyt Dominicin vuoksi, eikä hän välittänyt edes sen vertaa, että olisi soittanut ja kertonut myöhästäväänsä kymmenvuotishääpäivästämmme, helvetti vie.

Pato murtui.

Yksittäinen kyynel muuttui kahdeksi, sitten kolmeksi, sitten oikeaksi tulvaksi, kun vajosin lattialle itkemään. Jokainen sydänsuru, jokainen pettymys, jokainen hautomani murheen ja mielipahan palanen valui ulos kiukun höystämänä itkuna. Olin padonnut niin paljon vuosien varrella, että pelkäsin hukkuvani tunteideni aallokossa.

Kylmät, kovat lattialaatat kaivautuivat takareisiini. Ensimmäistä kertaa ikuisuuksiin annoin itselleni luvan *tuntea*, ja sen myötä paljastui sokaiseva selkeys.

En pystynyt tähän enää.

En pystynyt viettämään loppuelämäni suorittaen samoja kuvioita ja teeskennellen olevani onnellinen. Minun täytyi saada elämäni taas hallintaan – vaikka se sitten tarkoittaisi nykyisen elämäni tuhoamista.

Olin ontto ja hauras. Olin miljoona särkynyttä sirpaletta, joihin sattui liiaksi, jotta niitä olisi voinut poimia lattialta.

Nyyhkytykseni hidastuivat lopulta, sitten loppuivat kokonaan. Ennen kuin ehdin alkaa epäröidä, kohottoauduin lattialta ja astuin

takaisin käytävälle. Kattohuoneistomme lämpötila oli vuoden ympäri täydelliset 23 astetta, mutta pikkuruiset väritykset kulkivat kehosani, kun nappasin tarvitsemani tavarat makuuhuoneesta. Loput välttämättömistä tarvikkeistani odottivatkin jo pakattuina olohuoneessa.

En voinut antaa itselleni aikaa ajatella. Jos antaisin, jänistäisin, eikä se kävisi tässä vaiheessa päinsä.

Kun vedin matkalaukkuni kahvan ylös, tuttu kimallus osui silmääni. Tuijotin vihkisormustani, ja rintaani raastoi tuore tuska, kun se välkehti selvästikin anoen minua miettimään vielä kerran.

Epäröin sekunnin sadasosan. Sitten purin hampaat yhteen, liu'utin sormuksen sormestani ja asetin sen hääkuvamme viereen takanreunukselle.

Tein vihdoon sen, mitä minun olisi pitänyt tehdä jo aikoja sitten. Lähdin.

LUKU 4

Dominic

”Á le!” Ääneni kaikui kattohuoneistossa. ”Olen kotona.”
Hiljaisuus.

Kulmani kurtistuivat. Alessandra oleskeli yleensä olohuoneessa, kunnes oli aika mennä nukkumaan, ja oli liian aikaista, jotta hän olisi nukkumassa. Häätätilakokoustani töissä oli seurannut toinen häätätilakokous, kun lukuisat romahtavien pörssikurssien pelästyttämät sijoittajat olivat alkaneet soitella. Silti kello oli vasta puoli yhdeksän. Hänen pitäisi olla täällä, ellei hän ollut mennyt taas ulos ystäviensä kanssa.

Viskasin takkini ovenvierustan pronssiseen naulakkoon ja löysäsin solmiotani. Yritin olla huomaamatta jäytävää tunnetta siitä, että jokin oli vialla. Oli vaikea ajatella selkeästi, kun työn aiheuttamat korkeat adrenaliinitasot äkisti laskivat.

Olin melkein saanut sydänkohtauksen, kun Alessandra oli ensimmäisen kerran mennyt yökerhoon Vivianin kanssa kertomatta minulle. Olin tullut kotiin ajoissa, en ollut löytänyt häntä ja olin kuvitellut pahimman tapahtuneen. Olin ehtinyt soittaa jokaiselle tutul-

leni ennen kuin hän oli vihdoinkin soittanut minulle ja vakuuttanut olevansa kunnossa.

Kurotin kohti puhelintani, mutta muistin samalla, että siitä oli loppunut akku iltapäivällä. Minulla ei ollut ollut aikaa ladata sitä kaaoksessa.

Hitto vie.

”Ále!” huusin uudestaan. ”Missä olet, *amor?*”

Ei vieläkään vastausta.

Astelin olohuoneen poikki ja nousin portaat toiseen kerrokseen. Neljäkymmenellä miljoonalla sai Manhattanilla aika kivoja juttuja, kuten yksityisen sisäänkäynnin suoraan hissistä, tuhat sata neliömetriä kahdessa kerroksessa ja laajalle levittäytyvät näköalat Hudsonjoelle etelässä, George Washington -sillalle pohjoisessa ja New Jerseyyn lännessä.

Tuskin edes huomasin koko näkymiä. Emme asuisi täällä iän kaiken. Olin jo silmäillyt suurempaa, vielä kalliimpaa kattohuoneistoa, jota Archer Group oli rakentamassa. Oli aivan sama, että vietin vain rahtusen ajastani kotona. Kiinteistöt olivat symboleja, ja jos omani ei ollut paras, en halunnut sitä.

Avasin päämakuuhuoneen ovet. Oletin näkeväni Alessandran sängylle käpertyneenä tai lukemassa oleskelualueella, mutta koko tila oli yhtä tyhjä kuin olohuonekin.

Katseeni osui komeron vieressä seisovaan matkalaukkuun. Se oli laukku, joka minulla yleensä oli mukana lyhyillä matkoilla. Miksi – Vereni muuttui jääksi.

Washington DC. Häpäpäivä. Kello kuudelta. Ei mikään ihme, että minulla oli ollut koko illan uhkaavan kauhun tunne. Olin hitto vie unohtanut häpäpäivämme.

”*Voi vittu.*” Vedin puhelimeni esiin mutta muistin sitten, että akku oli loppu.

Suustani pääsi uusi sadatusten litanian, kun nyin auki erinäisiä vetolaatikoita etsien laturia. Keskiviikkoillan keskustelumme pyöri päässäni.

Dom. Se on tärkeää.

En unohda. Lupaam sen.

Paksu, limainen kauhu näykki vatsaani. Olin unohtanut treffejä ennenkin. En ollut siitä ylpeä, mutta työhöni kuului viime hetken hätätilanteita, ja Alessandra tuntui hyväksyvän sen. Nyt minua vaivasi tunne, että tällä kertaa asia olisi toisin, eikä vain siksi, että kyse oli hääpäivästämme.

Löysin lopulta laturin ja kytkin sen puhelimeeni. Ikuisuudelta tuntuvan hetken jälkeen laite sai tarpeeksi virtaa käynnistyäkseen.

Kuusi vastaamatonta puhelua Alessandralta, kaikki viiden ja kahdeksan välillä. Ei mitään sen jälkeen.

Yritin soittaa hänelle takaisin, mutta puhelu ohjautui saman tien vastaajaan. Nielaisin uuden kirouksen ja käännyn toiseksi parhaan vaihtoehdon eli hänen ystäviensä puoleen. Minulla ei ollut heidän numeroitaan, mutta onneksi tiesin erään, jolla oli.

”Dominic täällä”, tokaisin töykeästi, kun Dante vastasi puheluumi. ”Onko Vivian siellä? Minun pitää puhua hänen kanssaan.”

”Hyvää iltaa sinullekin”, Dante venytteli sanojaan. Dante Russo oli ystävä, pitkäaikainen asiakas ja maailman suurimman monialaisen luksusyhtymän toimitusjohtaja. Mikä tärkeintä, hänen vaimonsa oli Vivian, jonka kanssa Alessandra oli lähentynyt viimeisen vuoden aikana. Jos joku tietäisi, missä vaimoni oli, niin Vivian. ”Kerrohan miksi sinun tarkalleen ottaen pitää keskustella Vivianin kanssa näin myöhään perjantai-iltana?”

Hänen ääneensä oli valunut ripaus epäilystä. Hän suhtautui vaimoonsa raivokkaan suojelevasti, mikä oli ironista, kun otti huomioon, ettei hän ollut halunnut lainkaan mennä naimisiin tämän kanssa, kun he kihloutuivat.

”Se koskee Alessandrea.” En luovuttanut lisätietoja. Minun avioliittoni ei hänelle kuulunut.

Vastaustani seurasi hetken hiljaisuus. ”Odota.”

”Haloo?” Vivianin elegantti, suloinen ääni leijui muutamaa sekuntia myöhemmin linjalla.

”Onko Alessandra seurassasi?” Hyppäsin kohteliaisuuksien yli ja kävin suoraan asiaan. Ihan sama, vaikka Vivian pitäisi minua työkeänä. Välitin vain siitä, että löytäisin vaimoni. Oli myöhä, hän oli pahoittanut mielensä, ja New York oli täynnä vastemielisiä ihmisiä. Hän voisi olla eksyksissä tai loukkaantunut.

Mahani väännyi solmuille.

”Ei”, Vivian vastasi ihan liian pitkän tauon jälkeen. ”Miksi?”

”Hän ei ole kotona, eikä ole hänen tapaistaan olla ulkona näin myöhään.” Jätin kertomatta häöpäivästä. Kuten sanoin, meidän avioliittomme oli yksinomaan meidän asiamme.

”Ehkä hän on Isabellan tai Sloanen kanssa.”

Isabella ja Sloane. Alessandran toiset ystävät. En tuntenut heitä yhtä hyvin kuin Viviania, mutta sama se. Puhuisin vaikka rakennuksemme aulaan nukahtelevalle kissatädille, jos hän sattuisi tietämään, missä Alessandra oli.

Valitettavasti Isabella ja Sloane eivät hekään tienneet Alessandran olinpaikkaa, ja kun heidän kanssaan puhuttuani yritin taas soittaa Alessandralle, puhelut ohjautuivat jälleen vastaajaan.

Hitto vie, Äle. Missä sinä olet?

Suuntasin takaisin alakertaan ja olin törmätä suoraan Camilaan.

”Herra Davenport!” Hänen silmänsä laajenivat. Olin unohtanut, että hän oli palannut lomalta. ”Tervetuloa –”

”Missä hän on?”

”Kuka?”

”Alessandra.” Lausuin nimen yhteen puristettujen hampaitten välistä. Kuulostin jumiin jääneeltä äänilevyiltä, mutta Camila oli varmasti ollut täällä, kun Alessandra oli lähtenyt.

”Niin. Rouva Davenport oli pahoilla mielin, kun te ette ehtinytkään lennolle.” Taloudenhoitajan mutristettu suu kertoi, mitä mieltä hän oli myöhästelystäni. ”Laitoin hänelle hänen suosikkikeittoaan piristykseksi, mutta kun palasin keittiöstä, hän oli jo poissa.”

”Et kuullut hänen lähtevän.” Ääneni oli sävytön. Kylmä.

”En.” Camilan katse sinkoili edestakaisin.

Minä ihan tykkäsin hänestä. Hän oli pätevä ja hienotunteinen, ja yksi Alessandran suosikeista henkilökuntamme joukossa, mutta jos hän salaili minulta jotakin, ja Alessandralle kävisi sen vuoksi huonosti...

Jähmetyin täydellisesti. ”Kysyn vielä viimeisen kerran”, sanoin hiljaa. Veri kohisi korvissani niin etten ollut kuulla omia sanojani. ”*Missä minun vaimoni on?*”

Camila nielaisi näkyvästi paljastaen hermostuneisuutensa. ”En todellakaan tiedä, sir. Kuten sanoin, tulin keittiöstä ja hän oli poissa. Mutta kun etsiskelin häntä...” Hän veti jotakin taskustaan. ”Löysin tämän takanreunukselta.”

Hänen kämmenellään kimalteli tuttu timantti. Alessandran vihki-sormus.

Vatsaani levisi kuvottava, hapan tunne.

”Olin aikeissa viedä sen huoneeseen”, Camila kertoi. ”Mutta kun ottaa huomioon –”

”Milloin?”

”Noin puoli tuntia sitten.”

Hän ei ollut saanut vastausta kunnolla suustaan, kun jo sieppasin sormuksen ja pyyhälsin hänen ohitseen kohti hissiä. Sykkeeni jyskytti pelosta, paniikista ja jostakin muusta, jota en osannut oikein nimetä.

Puoli tuntia. Kello oli yhdeksän, ja Alessandra oli soittanut minulle viimeisen kerran kahdeksalta, mikä tarkoitti, että Camila oli löytänyt sormuksen pian Alessandran lähdön jälkeen. Hän ei ollut voinut ehtiä kauas.

Puristin sormuksen nyrkkiini. Hän ei olisi riisunut sitä sormestaan, ellei –

Ei. Hän oli kiukkuinen, ja hänellä oli siihen täysi oikeus, mutta löytäisin hänet, selittäisin, ja asiat palaisivat ennalleen. Alessandra oli ymmärtäväisin tuntemani ihminen. Hän antaisi kyllä anteeksi.

Timantti kaivoi kämmeneeni kivuliaan kuopan.

Kaikki tulee kyllä kuntoon. Ihan pakosti. En kyennyt kuvittelemaan mitään muuta vaihtoehtoa.

LUKU 5

Alessandra

Sen sijaan, että olisin mennyt jonkun ystäväni luokse, kirjauduin hotelliin ja maksoin käteisellä viikon yöpymiset. En halunnut, että Dominic yrittäisi selvittää olinpaikkaani luottokorttitiedoistani. Onneksi minulla oli omaa rahaa Floria Designsista, ja olin tajunnut säilöä kotiin hätävarakäteistä, kun bisnekseni otti tuulta alleen. Se riitti hotellin maksamiseen ja tarpeisiini sillä välin kun pähkäilisin, mitä tekisin.

Oliko pelkurimaista lähteä mitään sanomatta? Luultavasti. Mutta tarvitsin aikaa miettiä, yksin, enkä siksi kertonut heti ystävilleenikään.

Olin sammuttanut puhelimeni kattohuoneistosta lähtiessäni, ja pidin sen suljettuna purkaessani tavarani, käydessäni suihkussa ja yritäessäni olla ajattelematta parin edellisen tunnin tapahtumia tai terävää kipua rinnassani.

”Dom!” nauroin, kun Dominic astui suihkuun ja kietoi käsivartensa vyötäisilleni takaapäin. ”Sinun piti tilata huonepalvelusta ruokaa.”

”Niin tilasinkin.” Hänen suunsa kulki olkapäälläni ja sitten ylös niskaani. Kylpyhuoneen höyryisyydestä huolimatta ihoni nousi nautinnosta kananlihalle. ”Mutta päätin, että haluanikin aloittaa jälkiruusta.”